

ایران و ۵+۱ سرانجام بر سر چارچوب توافق نهایی به تفاهم رسیدند

عبور ظریف ایران از گردنه لوزان

عکس: سیامک ابراهیمی/تسنیم

سیاست

در گذشت همسر آیت الله خاتمی

رئیس جمهوری، رئیس مجلس و رئیس مجمع تشخیص مصلحت به سید محمد خاتمی تسلیت گفتند

۲ صفحه

اقتصاد

«شهروند» در گفت و گو با کارشناسان تبعات بیانیه لوزان را بررسی کرد

اقتصاد ایران از امروز چه تغییری می کند؟

۴ صفحه

حادثه

گزارش «شهروند» از حوادث سال ۹۴

تصادف های نوروزی ۱۲ درصد کاهش یافت

۱۸ صفحه

سیاست

رئیس جمهوری در گفت و گو با زنده تلویزیونی

مذاکرات هسته ای پله اول تعامل ما با جهان است

۲ صفحه

یادداشت

تفاهم هسته ای و امکانی تازه برای توسعه

نادر هوشمندیار
استاد دانشگاه

بالاخره تفاهم سیاسی لازم برای عبور از موانع عملی بر سر فعالیت های صلح آمیز هسته ای ایران، به دست آمد و یک اتفاق تاریخی برای توسعه در ایران شکل گرفت. سال ها همه مردم افزایش قدرت، قابلیت ایران در عرصه توسعه جهانی نقش بیشتری ایفا می کنند، در انتظار چنین اتفاقی بودند تا موانع برای شتاب ایران در کورس توسعه از میان برداشته شود. به نظر می رسد این انتظار تا حد زیادی به پایان رسیده است یا حداقل امکان تجدید قوای موثری برای توسعه ایرانی به وجود آمده است. به عبارتی اگر با نگاه حداقلی نیز به میزبانی تفاهم لوزان برویم، نمی توانیم این واقعیت را نادیده بگیریم که تفاهم سیاسی بر اساس ضوابط دیپلماتیک با قدرت های بزرگ به دلیل آن که جایگاه ایران را در جغرافیای دیپلماتیک جهان تغییر می دهد، می تواند یک فرصت برای آغازی دوباره باشد. منتها برای استفاده مطلوب از چنین مجالی یک نکته را نباید فراموش کرد و آن هم این که ملاک و محکی جز «توسعه» برای رویارویی و مواجهه با ستاره های لوزان نباید به وجود آید یا شاکل بگیرد. اگر این گونه باشد یا به عبارتی که چه تنگناهایی جز احترام و آنگرام به توسعه سریع تفاهم لوزان برویم، حتی از حداقل فرصت هایی که می تواند به وجود بیاید، نیز نمی توانیم استفاده کنیم. این را از روی می گویم که از همین امروز و درست بلافاصله با تمام نشست های لوزان حتما منتقدانی پیدا می شوند که هر کدام به نحوی بدون شک انتقاد حقیقی است که نمی توان سلبش کرد اما می توان تقاضا کرد که هر منتقدی در هر جایگاهی قبل از آن که بخواند این تفاهم دیپلماتیک را از زبانی کند، روزها و ماهها و همین چند سال گذشته توسعه در ایران به یاد بیارد که چه تنگناهایی در این سال ها بر توسعه ایران تحمیل شد...

۴ ادامه در صفحه ۲

یادداشت

مهم تر از تحریم و رفع تحریم

مصطفی عابدی | روزنامه نگار

این روزها تمام توجه ما معطوف به مذاکرات ایران و ۵+۱ شده که آیا توافقی صورت می گیرد یا خیر؟ چرا چنین حساسیتی داریم؟ به دلیل تصویری است که از اثرات تحریم و رفع احتمالی تحریم بر زندگی روزمره خود داریم. ولی در این میان باید به یک نکته بسیار مهم توجه کنیم، و آن این است که مسأله مهم تر از برقراری تحریم یا رفع تحریم، اندیشه و سیاستی بود که مقدمه این دو وضعیت است. در واقع ما بیش از این که از تحریم های بین المللی ضربه خوریم از آن سیاست و در این میان، تحریم فقط یکی از تبعات و نتایج آن اندیشه بود. و آن اندیشه تبعات بسیار مهم تر و ویرانگری نیز داشت. برای نمونه نحوه رفتار آنان با منابع مالی و پولی کشور، نحوه رفتارشان با نظام اداری، نگاه آن گروه به حاکمیت قانون یا بلای می بر سر نظام کارشناسی کشور آوردند، همچنین نحوه شخصی کردن اداره کشور که رشد و گسترش فساد یکی از نتایج آن اندیشه و برنامه بود. بر اساس آن ذهنیت بود که صدها میلیارد دلار از منابع کشور اتلاف شد و هیچ دستاوردی در اقتصاد کشور نداشت، حتی بدتر این که طرح های نیمه تمام و غیراقتصادی آن اندیشه اکنون روی دست دولت کنونی مانده و نه تنها هیچ ارزش افزوده و تولیدی ندارد، بلکه باید برای نگهداری آنها نیز از جیب مردم بودجه عمومی هزینه کرد. همین ذهنیت بود که بی خودی جهت حساسیت هایی را علیه ایران برانگیخت. نمونه اش بحث هولو کاست بود که یکی دوسال طرح کردند و تمام شد و رفت. و در نهایت هم معلوم نشد این بحث از کجا آمد و چرا آمد و چه تبعاتی را برای کشور داشت؟ بحثی که از ابتدای انقلاب مسکوت مانده بود. حذف نسبی این ذهنیت از اداره امور کشور بود که دولت جدید با وجود تحریم ها و نه کشیدن ارزش های نفتی نتواند تورم را کاهش داد، بلکه شدمنفی ۶ درصدی را به رشد مثبت ۳ درصدی تبدیل کرد. حذف نسبی همین ذهنیت بود که نگرش دیگران را نسبت به ایران تغییر و جایگاه منطقه ای و جهانی کشور را ارتقا داد. بنابراین مهم تر از نبود تحریم، ذهنیتی است که پیش از این دو پدیده در مصدر امور قرار می گیرد. با وجود ذهنیت منجر به تحریم ها، حتی اگر تحریم ها هم برقرار نباشد، آن ذهنیت اثرات تخریبی خود را دارد. البته شکل گیری تحریم این تأثیرات را تشدید می کند.

یادداشت

ایران در تقابل میان کنگره و رئیس جمهوری

متین مسلم
کارشناس روابط بین الملل

ایران برای ایالات متحده همواره مهم بوده و مهم خواهد ماند. مهم ترین دلیل، توافقی است که روز پنجشنبه در لوزان صورت گرفت. با هر استاندارد بیست و یکمین این عمل توافقی میان تهران و واشنگتن بود. لاوروف که غایب بود، چین که حضوری حاشیه ای داشت و وزیر خارجهش بلافاصله به پکن بازگشت، فابیوس در رفت و آمد لوزان - پاریس به سر می برد و ظاهراً ترجیح داد اجازه دهد تحولات مسیر طبیعی خود را طی کند، هموند بریتانیایی خود را زیر سایه جان کری پنهان کرده بود و لوزان را ترک نکرد. منابع دیپلماتیک نزدیک به مذاکرات گفتند به طرز شگفت انگیزی اشتاین مایر، وزیر خارجه آلمان نقش آفرینی داشته است. خانم موگرتنی نیز که موضعش از پیش مشخص بود. یک دیپلمات غربی مستقر در لوزان می گوید: «غراق نیست اما همه کنار کشیدند و فقط ظریف و کری وسط میدان بودند.» نیویورک تایمز نیز روز پنجشنبه نوشت این حجم از مذاکرات مستقیم با یک طرف خارجی در تاریخ دیپلماتیک ایالات متحده پس از جنگ جهانی دوم بی سابقه بوده است. شگفتی قابل تحسینی است. بهتر است واقعیتی که با آن رویه رو شده ایم را زودتر قبول کنیم. این تنها به مخالفان مذاکرات با ایران مربوط نمی شود، گرچه باورش برای آنان سخت و دشوار خواهد بود. بلکه پذیرش این واقعیت شگفت انگیز و ارزشمند بیشتر به موافقان مذاکرات و دیپلمات هایی مربوط می شود که طی ۱۸ ماه گذشته سرمایه گذاری هنگفتی برای نتیجه رسیدن آنچه پنجشنبه اتفاق افتاد، انجام دادند اما می تواند از سوی همان مخالفان

با مواجهه و مقابله جدی رویه رو شود. این که می گویم بهتر است این واقعیت را موافقان دیپلماتیک زودتر از مخالفان توافقی هسته ای درک و قبول کنند به این اعتبار است که ضروری است موافقان قانونی هر چه زودتر از فضای احساسی و هیجانی عبور و برای آنچه ظریف، وزیر خارجه ایران «تدوین پیش نویس توافقی نامه نهایی» اعلام کرده، آماده کنند و موافقان عمومی فرصت ادامه دیپلماتیک و تدوین توافقی نامه نهایی را مثبت نگه دارند؛ توافقی نامه ای که تا ماه ژوئن باید آماده و به مانیفست دائمی یا کتاب مقدس میان ایران و جامعه جهانی خصوصاً ایالات متحده تبدیل شود. در مقابل آنچه ماهی نگارانی است، مخالفان توافقی هسته ای و دیپلماتیک اند که به نظر می رسد مصمم هستند با این واقعیت آن طور که خود می خواهند کنار بیایند، چرا که از دید آنها فعلاً کار از کار گذشته است. در ایالات متحده کم نبودند کسانی که اعتبار و سابقه سیاسی خود را بر سر پرونده هسته ای ایران قمار کرده بودند، اینک و بلادرنگ آماده حرکت جدی و نهایی خود علیه این توافقی و شخصی رئیس جمهوری تا پیش از موعد ماه ژوئن می شوند. بئینر، مک کین، منندز، کروزر، کروکر، شومر، گراهام و کاتن و صدها سناتور پشت آنها اشکال ۳۱ ماه است هر آنچه می توانستند به کار بستند تا کار به این جاکشود، حال به دلیل مخالفت با ایران یا اینکه شخصی با آقای رئیس جمهوری یا ترکیبی از هر دو، بئینر که پای شرافت حرفه ای خود را به میان کشید تا ثابت کند توافقی با تهران امکان پذیر نیست، به قول اهالی تنسی جاقور تا آن جا در قالب پتیز فرورید که در اقدامی برخلاف تمامی پروتکل های دیپلماتیک و عرف ۲۰۰ ساله تاریخ ایالات متحده، نتایج او را برای سخنرانی علیه برنامه اتمی ایران و در واقع تحقیر رئیس جمهوری در ۴ مارس به کنگره دعوت کرد.

همکار گرامی، سرکار خانم بهاره گائینی

درگذشت پدر گرامی تان موجب تألم و تأثر شد. ضمن عرض تسلیت، از درگاه خداوند برای آن مرحوم غفران الهی و برای بازماندگان و وابستگان صبر و شکیبایی مسألت دارم.

همکاران ان شامدر روزنامه شهروند

حضرت حجت الاسلام والمسلمین سید محمد خاتمی و آقایان علی خاتمی و محمدرضا خاتمی

با اندوه و تألم فراوان درگذشت مادر از جمند و عزیزتان را تسلیت گفته و از درگاه خداوند متعال برای آن مرحومه علو درجات و برای تمامی بازماندگان شکیبایی و اجر آرزومندیم.

روزنامه شهروند

پیرسنگی ها

روزنامه شهروند

فاجعه درگذشت همکاران فقیدمان میلاد حجت الاسلامی و حسین جوادی در سانحه سقوط هواپیمای جرمن وینگز را به خانواده های این عزیزان و جامعه رسانه ای ایران تسلیت می گویم

روزنامه شهروند

تلفن: ۰۲۰-۴۴۹۵۲۰۰۰ | فاکس: ۴۴۹۵۲۰۰۳
Shahrvand.Agha@Gmail.com

همکار گرامی جناب آقای محمود محرابی

مصیبت وارده را تسلیت گفته و برای آن مرحوم از درگاه خداوند طلب مغفرت و برای بازماندگان صبر و شکیبایی آرزومندیم.

همکاران ان شامدر روزنامه شهروند